

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Αρκεί η μελλοντική πρόθεση παροχής υπηρεσιών διαχείρισης σε εταιρία που αποτελεί τον στόχο εξαγοράς, εφόσον η εξαγορά ολοκληρωθεί, προκειμένου να στοιχειοθετηθεί ότι ο πιθανός αγοραστής ασκεί οικονομική δραστηριότητα κατά την έννοια του άρθρου 4 της έκτης οδηγίας για τον ΦΠΑ ⁽¹⁾, έτσι ώστε ο ΦΠΑ που καταβάλλει ο πιθανός αγοραστής επί των αγαθών ή υπηρεσιών που προμηθεύεται προκειμένου να προωθήσει τη συγκεκριμένη εξαγορά να θεωρηθεί ότι συνιστά ΦΠΑ επί των εισροών για τη σκοπούμενη οικονομική δραστηριότητα, η οποία συνίσταται στην παροχή των οικείων υπηρεσιών διαχείρισης;
- 2) Υφίσταται επαρκής «ευθεία και άμεση σχέση», όπως αυτή έχει καθοριστεί ως απαραίτητη προϋπόθεση από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την απόφαση *Cibo* ⁽²⁾, μεταξύ επαγγελματικών υπηρεσιών που παρέχονται στο πλαίσιο πιθανής εξαγοράς όπως η προαναφερθείσα και μεταγενέστερων οικονομικών πράξεων, ήτοι της ενδεχόμενης παροχής υπηρεσιών διαχείρισης στην εταιρία που θα αποτελέσει το αντικείμενο της εξαγοράς σε περίπτωση που η εν λόγω εξαγορά ολοκληρωθεί, έτσι ώστε να επιτρέπεται η έκπτωση του ΦΠΑ που καταβλήθηκε επί των προαναφερθεισών επαγγελματικών υπηρεσιών;

⁽¹⁾ Έκτη οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Μαΐου 1977, περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

⁽²⁾ Απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 2001, *Cibo Participations* (C-16/00, EU:C:2001:495).

Προσφυγή της 12ης Μαΐου 2017 — Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Ιταλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-251/17)

(2017/C 221/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: E. Manhaeve και L. Cimaglia)

Καθής: Ιταλική Δημοκρατία

Αιτήματα

Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να λάβει όλα τα μέτρα που ήταν αναγκαία για την εκτέλεση της εκδοθείσας από το Δικαστήριο στις 19 Ιουλίου 2012 αποφάσεως επί της υποθέσεως C-565/10, Επιτροπή κατά Ιταλίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 260, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ·
- να υποχρεώσει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλει χρηματική ποινή ύψους 346 922,40 ευρώ, αφαιρουμένης της ενδεχόμενης μειώσεως ως προκύπτει από τον προταθέντα τύπο μειώσεως του ποσού της χρηματικής ποινής, για κάθε ημέρα καθυστέρησης ως προς την εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε επί της υποθέσεως C-565/10, από της ημερομηνίας εκδόσεως αποφάσεως επί της υπό κρίση υποθέσεως και μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία θα έχει λάβει χώρα η εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε επί της υποθέσεως C-565/10·
- να υποχρεώσει την Ιταλική Δημοκρατία να καταβάλει ημερησίως κατ' αποκοπήν ποσό ύψους 39 113,80 ευρώ, με συνολικό ποσό που να ανέρχεται κατ' ελάχιστον σε 62 699 421,40 ευρώ, από της ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως επί της υποθέσεως C-565/10 και μέχρι την ημερομηνία εκδόσεως αποφάσεως επί της υπό κρίση υποθέσεως ή μέχρι την ημερομηνία κατά την οποία θα έχει λάβει χώρα η εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε επί της υποθέσεως C-565/10·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή της, η Επιτροπή βάλλει κατά της μη εκτέλεσεως της εκδοθείσας από το Δικαστήριο στις 19 Ιουλίου 2012 αποφάσεως εν σχέσει προς 80 ιταλικούς οικισμούς που συγκαταλέγονται μεταξύ εκείνων οι οποίοι είχαν αποτελέσει αντικείμενο της αποφάσεως αυτής.

Συναφώς, η Ιταλική Δημοκρατία αναγνωρίζει ότι έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 3 της οδηγίας 91/271/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Μαΐου 1991, για την επεξεργασία των αστικών λυμάτων ⁽¹⁾, εν σχέσει προς 35 οικισμούς. Η Ιταλική Δημοκρατία αναγνωρίζει, ωσαύτως, ότι έχει παραβεί τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 4 και 10 της οδηγίας αυτής εν σχέσει προς 70 οικισμούς.

Η Επιτροπή συνάγει εξ αυτών ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν έλαβε όλα τα μέτρα που ήταν αναγκαία για την πλήρη εκτέλεση της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 2012.

⁽¹⁾ ΕΕ L 135, σ. 40.

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Amtsgericht Hannover (Γερμανία) στις
15 Μαΐου 2017 — Regina Lorenz και Prisca Sprecher κατά TUIfly GmbH**

(Υπόθεση C-254/17)

(2017/C 221/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Amtsgericht Hannover

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσες: Regina Lorenz, Prisca Sprecher

Εναγομένη: TUIfly GmbH

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Συνιστά έκτακτη περίπτωση, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 ⁽¹⁾, η απουσία λόγω ασθένειας σημαντικού για τη διεξαγωγή πτήσεων τμήματος του προσωπικού του πραγματικού αερομεταφορέα; Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο υπ' αριθ. 1 ερώτημα: πόσο υψηλό πρέπει να είναι το ποσοστό απουσιών ώστε να γίνει δεκτό ότι συντρέχει έκτακτη περίπτωση;
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο υπ' αριθ. 1 ερώτημα: Συνιστά έκτακτη περίπτωση, κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004, η αυθόρμητη απουσία σημαντικού για τη διεξαγωγή πτήσεων τμήματος του προσωπικού του πραγματικού αερομεταφορέα λόγω παύσεως εργασίας η οποία δεν συνάδει προς την εργατική νομοθεσία και τις συλλογικές συμβάσεις («αδέσποτη απεργία»); Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο υπ' αριθ. 2 ερώτημα: πόσο υψηλό πρέπει να είναι το ποσοστό απουσιών ώστε να γίνει δεκτό ότι συντρέχει τέτοια περίπτωση;
- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα υπ' αριθ. 1 ή 2 ερωτήματα: Πρέπει η έκτακτη περίπτωση να συντρέξει κατά την ίδια τη ματαιωθείσα πτήση ή ο πραγματικός αερομεταφορέας έχει το δικαίωμα να καταρτίσει νέο πρόγραμμα πτήσεων για οικονομικούς λόγους;
- 4) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στα υπ' αριθ. 1 ή 2 ερωτήματα: Για την ερμηνεία της έννοιας της δυνατότητας αποφυγής έχει σημασία η έκτακτη περίπτωση ή, αντιθέτως, οι συνέπειες της επελεύσεως της έκτακτης περιστάσεως;

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 261/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για τη θέσπιση κοινών κανόνων αποζημίωσης των επιβατών αεροπορικών μεταφορών και παροχής βοήθειας σε αυτούς σε περίπτωση άρνησης επιβίβασης και ματαίωσης ή μεγάλης καθυστέρησης της πτήσης και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 295/91 (ΕΕ L 46, σ. 1).